

PŘÍLOHA

PŘÍLOHA 1 - Rozhovor s pracovníci 1

Ráda bych s vámi udělala rozhovor na téma probační a mediační práce z pohledu úředníka PMS ČR, který je součástí mé bakalářské práce. Samozřejmě vaše účast je dobrovolná, a kdyby vám byl rozhovor nepříjemný, můžeme ho kdykoli ukončit. Prosím vás, abyste byla při rozhovoru co nejotevřenější a nejupřímnější. Získaná data budou sloužit pro vědecké účely. Kvůli následnému zpracování dat potřebuji rozhovor nahrávat, proto se ještě zeptám, jestli s tím souhlasíte?

Ano.

Jak dlouho pracujete v Probační a mediační službě?

Čtyři roky a dvacet jedna dní.

Jaká školení nebo vzdělávací kurzy máte možnost podstoupit a jsou dostatečné k vaší práci?

Tak v podstatě každý probační úředník musí projít kvalifikačním vzdělávacím kurzem, což je roční kurz, respektive deset týdnů trvá, ale je rozprostřen do celého roku a je zakončen potom ministerskou zkouškou, na kterou se opravdu člověk musí učit. Probační asistenti mají také takový kurz, ale ten je kratší ten je jenom asi šest týdnů, takže trvá půl roku. Potom běží systém nebo rozjíždí se systém dalšího vzdělávání, kde je velké množství kurzů, které jsou společné pro všechny, tak potom jsou specializované na každou tu specializaci. To se opravdu rozjíždí, je to vše o penězích, a když peníze nejsou, není ani vzdělávání. Často je to o tom, že to jsou interní lektori, kteří to lektorují, což z mého hlediska mnohdy není úplně ideální. Všeobecně bychom přivítali více externích lektorů, to znamená školení, která jsou ušitá nám přímo na tělo, což bůh ví, proč se přímo nedaří. Protože není čas, nejsou peníze a třeba nejsou volní ani ti lektori.

Co třeba konzultace s jinými středisky Probační a mediační služby?

Tak to funguje. Každá ta specializace v rámci kraje, za kterou je nějaký metodik, dělají se takzvané workshopy, kde se potom ti kolegové z jednotlivých středisek sjedou a diskutují třeba nad aktuálními otázkami té které specializace a případně i v rámci toho workshopu může být i nějaký speciální vzdělávací blok. Třeba nedávno jsme měli vyloženě specialisty na přípravné řízení nebo o škodě na zdraví. Přijela lektorka úplně odjinud, paní doktorka, takže to může být a občas se i daří sehnat někoho skoro bezplatně, že je to někdo třeba i

z naší pomáhající organizace nebo i nějaké na nás napojené, takže takhle jsme měli i přednášku o drogovém centru a to potom už je na každém tom středisku, ale jinak je to vše organizované z Prahy. Základní věci jsou a potom se je snažíme doplňovat dalšími vzdělávacími jakoby moduly. Třeba strašně důležité je vyhodnocování rizik, to je taky jedna z těch povinných záležitostí čtyřdenního školení, kde se snažíme naučit, jak vyhodnocovat rizika u každého klienta, to je třeba povinná složka.

Pak jsou další školení, třeba jak jednat s drogově závislým atd.

Co třeba supervize?

Tak supervize máme, myslím, že pracovníci středisek mají supervizi třikrát do roka skupinovou, kde třeba v Liberci se sjedou i kolegové z Jablonce, České Lípy a z Rumburku. Máme dvě skupiny a v případě, že by měl nějaký pracovník potřebu mít supervizi jenom s určitou supervizorkou, tak ta možnost také je, je jich jenom pár na celý kraj, ale jde to využít a vedoucí středisek mají vlastní supervizi, to znamená supervize je oddělená, vedení od podřízených. Ty máme.

Co děláte, když si nevíte rady?

Tak vlastně, když přijde nějaký problém, o kterém jako nevíme, tak samozřejmě diskutujeme na středisku, máme to v rámci nějaké intervize, kterou si uděláme na poradě nebo kdykoli se vidíme, a to se děje velmi často, že chodíme konzultovat nejenom za vedoucí, ale konzultujeme i mezi sebou jednotlivé případy. Může mít někdo z kolegů větší zkušenosti v nějaké oblasti sociální, někdo víc z drogově závislými, takže hodně to řešíme takhle mezi sebou.

A je tedy možné si někoho přizvat, nějakého specialistu, ať už psychologa nebo třeba i policii nebo někoho, kdo má třeba větší zkušenosti s drogami k nějakému konkrétnímu případu, kdo by vám třeba poradil, jak s tím klientem dál jednat, nebo co by pro něj bylo nejlepší?

Že by klient potřeboval psychologa a že by probační služba zavolala nějakému psychologovi a zaplatila toho psychologa, který by seděl na konzultaci, tak to není. To nejde, ale my se snažíme si síťovat celý ten region, v našem případě okres, abychom věděli, že když máme klienta, který by potřeboval psychologa nebo psychiatra, kam ho máme poslat. Ve chvíli, kdy bude chtít udělat něco se svojí závislostí jak na drogách, alkoholu nebo čemkoli dalším, tak abychom věděli, kam ho poslat. Zároveň se snažíme nastavovat si i spolupráci s těmi organizacemi nebo i s dalšími tak, aby nás mohli i informovat ne přesně o tom, o čem se tam s klientem baví přímo, ale třeba o tom, jestli ten klient tam ještě dochází, protože to všechno

musí být v podstatě schválené. Klient nám to musí schválit, povolit, prolomit mlčenlivost z jedné i druhé strany.

Naplňuje vás vaše práce a zdá se vám náročná?

Tak naplňuje, to je střídavé. Někdy, když se třeba povede nějaká mediace, to znamená, že se sejde pachatel s poškozeným a skoro sami si vyřeší to, jak nahradit újmu nebo škodu, která vznikla, tak tam to smysl, má to pak člověk je rád, že tu práci dělá. Ve chvíli, kdy tam nějaký klient přijde opakovaně a člověk už s ním nějaký čas pracoval a vlastně ta práce je úplně k ničemu, tak to pak úplně člověka v tu chvíli asi nenaplní. A jestli je práce náročná? Určitě!! Primárně alespoň si myslím z mé strany je to o tom, že tam chybí pozitivní zpětná vazba, nebo je jí strašně málo, protože stále se bavíme o nějaké represii, o nějaké formě trestu, to znamená, úplně tam ti klienti nechodí za odměnu, ale chodí tam v podstatě za trest, většina z nich.

A dá se tedy říct, že některé klienty už třeba poznáte, že se tam vracejí častěji?

Tak víme, protože vidíme rejstřík trestů konkrétního klienta, kde vlastně se můžeme dočíst, že už měl třeba obecně prospěšné práce, že měl i dohled probačního úředníka. Anebo už se stane, že se ten klient potřetí vrátí přímo ke mně, to znamená, že už pak víme, že opravdu ta recidiva je tam, té zabránit rozhodně neumíme, že bychom ji dostali na nulu. A samozřejmě jsou klienti, kteří se nám prostě už nevrátí. Často se to stává u nedbalostních činů, kde se pracuje v přípravném řízení, což jsou třeba různé autonehody. Tak to jsou naprosto spořádaní slušní lidé, prostě udělali někde drobnou chybu, která třeba vyústila až v tragédii tak to jsou lidé, kteří se nám nevrací. I u těch mladistvých, s kterými pracuji já, tak tam opravdu můžou někde uletět a už se k nám nikdy nemusí dostat.

Má probační a mediační služba podle Vás dostatečné zastoupení v České republice?

Kdybychom chtěli směřovat tam, kam se možná trošku snažíme směřovat, někam k tomu severskému modelu, tak málo, protože třeba v Norsku probační úředník má tak dvanáct, patnáct klientů, se kterými pracuje třeba každý týden několikrát. To u nás aktuálně vůbec není možné, protože ve chvíli, kdy má jednotlivý pracovník šedesát, sedmdesát, sto deset i více klientů, tak prostě není schopen se s nimi potkávat a často pracovat s nimi natolik intenzivně tak, že posílení je určitě namístě už jenom proto, aby nedocházelo k nějakému vyhoření těch pracovníků, aby zátěž nebyla taková. Obrovskou zátěží je administrativa, to všechno co, musí být sepsáno, posláno, jak má vypadat spis, to to vše je náročné a zabírá to obrovské množství času.

Cítíte se při výkonu vašeho zaměstnání bezpečně? Stalo se vám, že by vás nějaký klient ohrožoval?

Na pracovišti se ohrožená necítím, a pokud vyjízdim na dohled mimo pracoviště, mohu požádat o doprovod.

S jakou skupinou klientů nejčastěji pracujete?

Já jsem specialista na děti a mladistvé. To znamená, že to je moje nejčastější skupina, mladiství do 18 let a spíš těch 15 až 18 let, ale pracuji i s dospělými, takže v podstatě mám vše.

A s jakou skupinou nejraději pracujete?

Tak je mi úplně jedno, jak je dotyčný starý, ale jsem ráda, když je motivovaný, protože potom je to mnohem jednodušší, ale jinak mi vyhovuje pracovat s těmi od 15 do 18 let no. Ale ve chvíli, kdy je opravdu někomu 50 let a je motivovaný k nějaké změně nebo nápravě, tak v tu chvíli se pracuje nejlépe s ním, protože on prostě chce. A to je potom vše jednodušší.

A jsou to tedy většinou ti, co jim je nařízený dohled?

Ano, když jsou to u mě dospělí, tak mají dohled anebo jsou podmíněně propuštěni, ale těch s dohledem u mně absolutně převažují dospělí.

Takže, s jakými tresty se tak nejčastěji setkáváte?

U dospělých je to určitě dohled probačního úředníka, ale jinak všeobecně tam asi vedou obecně prospěšné práce, potom bude dohled probačního úředníka a u mladistvých, tak samozřejmě tam také dohled, ale tam jsou to nějaká výchovná opatření nebo výchovné povinnosti, třeba že musí vykonat společensky prospěšnou činnost, což je něco podobného jako obecně prospěšné práce a podobně.

Jak klienti na ty služby reagují? Jak vůbec se mladiství chovají, když přijdou?

Většinou tu službu vůbec neznají, ale třeba rodič je přivede, nebo dostanou nabídku ke spolupráci ve chvíli, kdy něco spáchají, a tak mně přijde oznámení o zahájení trestního stíhání. Na základě tady toho dokumentu posílám dotyčnému mladistvému a jeho rodičům nabídku ke spolupráci. Někdy se ten mladistvý ozve sám, někdy se ozvou rodiče, anebo je to třeba přes kurátory, kurátor mluví s rodičem a s dítětem a řekne jim, že by nebylo špatné, aby mne kontaktovali. Potom ve chvíli, kdy přijdou, tak dost často ten mladý člověk je poměrně nejistý, protože vlastně vůbec neví, proč jde ke mně, co od nás jako od služby může čekat. Ale ve chvíli, kdy si to vyjasníme a opravdu je tam snaha o nějakou změnu nebo o nápravu toho, co se stalo, obzvlášť když je to nějaký jednorázový úlet, tak potom zjistí, že jim opravdu můžeme pomoci v té jejich věci a jsou třeba rádi. Pak jsou tací, kteří se třeba vůbec neozvou, protože je jim to prostě jedno, co se bude dít, a pak jsou tací, co přijdou, ale vlastně už pak třeba řeknou, že by spolupracovat chtěli, ale nakonec nespolupracují z nějakých důvodů, třeba že se jim nechce nebo prostě nemají na nás čas, a podobně. To je v

přípravném řízení, kdy oni s námi mohou spolupracovat. Ve chvíli, kdy je rozhodnuto, třeba státním zástupcem nebo i soudcem, tak s námi spolupracovat musí. Ve chvíli, kdy s námi nespolupracují, tak o tom informujeme soud nebo státního zástupce, a ta jejich nespolupráce může vést až k tomu, že prostě půjdou do výkonu trestu.

I u těch nezletilých?

U nezletilých úplně ne, u mladistvých, to znamená 15 až 18 let, tam se může stát, že půjdou do vězení. Může se stát, že spáchají něco natolik závažného, že prostě půjdou do vězení pro mladistvé nebo třeba dostanou trestní opatření obecně prospěšných prací, které nevykonají, a pak se jedna hodina přeměňuje v jeden den ve vězení. To se prostě stát může. Jinak u těch nezletilých, oni potom můžou jít do nějakého výchovného ústavu nebo specializovaných zařízení třeba pro nezletilé vrahy, a podobně.

Jaká je spolupráce s rodiči těch nezletilých?

Ve chvíli, kdy rodiče chtějí spolupracovat, často dokážou namotivovat i to dítě tak, že spolupráce je naprosto bezproblémová, ale pak jsou rodiče, kterým je všechno jedno, tudíž je jim jedno, že jejich dítě prostě nespolupracuje. Přijdou si vše vyslechnout, ale když mají přijít na další konzultaci, tak nepřijdou. Přijde jim ta moje nabídka ke spolupráci a oni zavolají, že teď nemůžou přijít, že je dítě třeba nemocné nebo něco, ale až se uzdraví, nebo si něco zařídí, tak že mi zavolají. V 95 procentech případů už potom nezavolají.

Tak že se spíš ti rodiče snaží děti krýt?

Anebo prostě jim je to jedno, že třeba sami mají taky už nějaké zkušenosti a je jim to prostě jedno. Nedokážou dohlédnout toho, že můžou zkazit svému dítěti život. Málokdy se stane, aby rodiče nechtěli spolupracovat, a dítě chtělo. Spíš je varianta, že třeba chtějí rodiče, a tomu dítěti se moc nechce. No a časté je, že nechce vůbec nikdo. Občas rodiče, třeba i potom, když už mají i děti dohled probačního úředníka, a kdy by s ním třeba měli chodit i na konzultace, nebo se mnou být v kontaktu, tak někdy ti rodiče sami nejsou schopni si ohlídat termíny konzultací, tak jak potom mohou být schopni ohlídat si to dítě. Takže spolupráce s rodinou, která je nesmírně důležitá, někdy absolutně nefunguje.

Nacházíte u sebe nějaké předsudky či stereotypy ohledně klientů?

Většinou vycházím z trestné minulosti klienta a s tím pracuji. Snažím se chovat nezaujatě.

A máte třeba vyzkoušený nějaký svůj recept na to, jak klienta motivovat nebo jak ho přemluvit?

Nepřemlouváme, to asi ne, spíš ho prostě můžeme motivovat. Já jim vždycky říkám to nejhorší, co se jim může stát, což asi je to vězení, a snažím se, aby oni sami si řekli, co vlastně chtějí. Třeba, že nechtějí do vězení, a tak pak říkám, ano, pojďme se na to podívat,

jak to udělat, ať nemusíte do vězení. Někdy je samotné napadá nějaké řešení. Často řeknou, tak že bych si to odpracoval? Ve chvíli, kdy toto řekne sám, tak potom já mohu nabídnout třeba nějakou další možnost. Ale motivace, ta je naprosto nejzásadnější a až jednou někdo vyřeší nějak jednoduše otázku, jak motivovat nemotivovaného klienta, tak budeme mít všichni vyhráno.

To se asi úplně nedá. Bud' to tam je, nebo není.

Přesně.

Myslíte, že dokážete dostatečně motivovat klienty?

Hm. Co je to dostatečně? Někoho absolutně motivovat nejde. Samozřejmě, snažíme se, nemáme na to úplně speciální kurz. Všichni teď hodně hovoří o tom, že bychom mohli procházet školením takzvaných motivačních rozhovorů, kde se opravdu pracuje přímo s motivací a motivovaností klientů. Já si myslím, že částečně to umím, ale ten dotyčný musí být alespoň trochu motivovaný, protože prostě motivovat nemotivovaného nelze. Až někdo na to najde recept, tak bude vítěz.

Hodně se mluví o alternativních trestech. Co na tyto alternativní tresty říkáte? Je to dostatečně motivující trest proti vězení? Má to nějaký smysl?

Pro někoho určitě. V podstatě probační služba je zaměřena na výkon nebo na dohled nad uloženými alternativními tresty, i když český trestní zákoník termín alternativní trest nezná. Všichni víme, co si pod tím máme představit. Někdo ulítne poprvé, podruhé, tak dostane obecně prospěšné práce, což je jeden z takových oblíbených alternativních trestů, tak se to snaží co nejrychleji odpracovat protože to má ještě jednu výhodu. Když odpracuje obecně prospěšné práce, tak se na něj hledí, jako by nebyl trestán, to znamená, už nebude mít záznam v rejstříku trestů, třeba když půjde žádat o zaměstnání. U mnoha klientů tohle může být velká motivace. A samozřejmě jsou klienti, kteří už třeba ve vězení opakovaně byli a pak dostali nějaký alternativní trest, tak jim je to často jedno. Jim ve vězení bylo třeba dobře. Občas se stane, že i klient řekne, že by raději šel do vězení, protože tam dostane najíst, bude tam teplo, má tam zajištěné své základní potřeby, ale to zas nebývá až tak často, jak si člověk myslí. Tak že alternativní tresty ano, ale nevyužívat je donekonečna. To znamená, když jednou někdo měl obecně prospěšné práce a zas něco provedl, tak dobře, dáme mu je ještě jednou, ale zase mu je dávat ještě potřetí, to si myslím, že už je zbytečné, že by bylo lepší, aby relativně rychle následoval třeba nějaký kratší trest odnětí svobody, aby si to tak zvaně ten klient vlastně vyzkoušel, jaké to je ve vězení, a pak se může rozhodnout, jestli se začne chovat slušně, začne žít v souladu s nějakými našimi normami a zákony, nebo jestli v tom

bude pokračovat. Pak už by jeho cesta do vězení měla být jasná. Bohužel to tak pokaždé není.

Jaké alternativní nebo tak zvané alternativní tresty se nejčastěji ukládají?

Tak je to trest obecně prospěšných prací a je to i podmínka s dohledem probačního úředníka. To je asi to nejčastější.

V čem vidíte nejefektivnější přístup k dosažení resocializace klienta?

Důležité je, aby klient chtěl. Ve chvíli, kdy klient vůbec nebude chtít, tak resocializace asi není úplně možná. Ve chvíli, kdy on má nastavené své fungování nějakým způsobem a nebude ho chtít změnit, tak ta šance je poměrně malá. Jinak u té resocializace, tak tam je samozřejmě důležitá podpora okolí, nejenom probačního úředníka, co nad ním vykonává formu dohledu. Důležitá je i rodina, práce, celé to okolí. Z mého hlediska je strašně důležité, aby dotyčný měl práci, protože ve chvíli, kdy nemá práci, bude žít buď ze sociálních dávek, anebo si bude vydělávat někde načerno, anebo si bude vydělávat další trestnou činností. Takže to je strašně důležité, aby se klienta podařilo zaměstnat. V dnešní době, kdy firmy hledají spoustu pracovníků, tak je celkem ani nezajímá záznam v rejstříku trestů, ale v době krize bylo poměrně těžké pro takového klienta, aby si našel zaměstnání, protože měl prostě plný rejstřík trestů.

Vidíte nějaký vývoj nebo posun Probační a mediační služby?

Tak já to mohu hodnotit jenom za ty čtyři roky, kdy tam pracuji. Tak posun je v tom, že možná ještě víc papírujeme. Teď nám do toho skočilo i GDPR, to znamená, že v komunikaci s dalšími organizacemi musíme být ještě opatrnější. Teď je velká novinka elektronický monitoring, což je opravdu velký krok vpřed, kdy se v podstatě asi na pátý nebo šestý pokus podařilo vybrat dodavatele, tak že tam teď ten posun bude asi nejmarkantnější. Je to pro nás všechny nové a uvidíme, co nám to přinese.

Co byste změnila na Probační a mediační službě?

Co změnit? Spíš přidat pár pracovníků a zvýšit ohodnocení sávajících pracovníků, protože všichni jsou vysoce kvalifikovaní úředníci, všichni musejí mít vysokoškolské vzdělání v magisterském stupni, mají za sebou i další školení, sami se vzdělávají, takže tam si myslím, že to není úplně ideální, když klient má víc peněz někde v továrně, než my. A kdyby se podařilo získat i administrativní pracovníky nastálo a ne třeba jen na rok, jak je to teď, a kdyby se snížila i administrativa, abychom nemuseli prostě tolik papírovat.

Může se stát, že má Probační a mediační služba třeba podstav, že ti lidé tam nejsou?

Stává se, že se nedaří, obzvláště teď, když v podstatě je pracovníků celkově nedostatek v republice. Tak se může stát, že se dlouho nepodaří vybrat vhodného člověka, že se třeba

nikdo nehlásí, nebo může být někdo dlouhodobě nemocný, pak v podstatě tam ta náhrada není, pak může dojít i k tomu, že je podstav.

Takže, jestli tomu dobře rozumím, co by nejvíc pomohlo? Třeba nabrat víc pracovníků, aby se práce rozprostřela mezi ty ostatní?

Abychom s klientem mohli pracovat mnohem intenzivněji, aby bylo víc času na klienta a aby to nebylo jenom o tom, že musíme mít v pořádku papíry. Prostě aby bylo víc času na toho klienta samotného.

A kromě toho, kdyby byl potom dostatek lidí, dostatek pracovníků, je ještě něco dalšího, co je problém? Co třeba součinnost s ostatními orgány, se soudy a policií?

Když vezmu náš okres, musím říct, že vztahy jsou dosti nadstandardní, prostě funguje to předávání informací velmi dobře. Samozřejmě, sem tam se stane, že se něco nepovede z nějaké strany, ale to je normální. To, co by bylo třeba super, ale to na čem se už pomalinku začíná pracovat, jsou takzvaná programová centra. To znamená, aby třeba klienti, když jsou agresivní, mohli projít nějakým kurzem na zvládnání agresivity, to samé třeba pro agresivní řidiče, to už někde funguje. Je program setkávání, kterým klienti musejí projít. Tady u mladistvých v Liberci něco takového je, program deseti setkání klienta s lektorem a kde se řeší třeba reflexe trestné činnosti, jak se chovat příště jinak, co udělat, aby se to už příště nestalo a opravdu i klienti sami to hodnotí velmi dobře, jako že jim to pomůže si něco ujasnit. By bylo fajn, aby to bylo dosažitelné celorepublikově a vlastně pro všechny skupiny. Takže v plánu jsou programová centra. Zároveň Probační a mediační služba se snaží v rámci nějakého plánovaného projektu, že by se zakládaly nějaké probační domy. Je to podle toho severského vzoru, kdy pachatel je podmíněně propuštěn z vězení, ale jde do tohoto probačního domu, kde musí plnit nějaké další věci, pomůže se mu najít práce a v podstatě se mu pomáhá vrátit se do normálního života pro většinovou společnost.

V součinnosti PMS a Vězeňské služby ČR se mluví o zavedení elektronické verze nástroje hodnotícího rizika a potřeby pachatelů (SARPO), máte s tím již nějaké zkušenosti?

Slyšela jsem o tom, ale nic konkrétního nevím.

Hodně se teď mluví o elektronickém monitorovacím systému. Jaké s tím máte zkušenosti?

Tak je to opravdu teď novinka. Systém je spuštěný v ostrém provozu pár dní. A samozřejmě nám ulehčí práci i v tom, že v podstatě budou dvě varianty, kdy se může ten takzvaný náramek nasadit, když je někomu uložen trest domácího vězení a případně potom u náhrady vazby dohledem. To znamená, že dotyčný nemusí být ve vazbě, může být na svobodě, ale je

monitorován. Zatím to u domácího vězení bylo tak, že probační úředníci fyzicky nahodile jezdili kontrolovat toho pachatele, toho odsouzeného, jestli je doma, a teď nám tohle odpadá, nebo z větší části odpadá, a ten dotyčný bude monitorován v podstatě nepřetržitě. Takže je to opravdu velký krok, zároveň i velká výzva, protože se musí nastavit nové standardy, nové postupy práce s takovým klientem a uvidíme, jak to všechno bude fungovat.

My zatím z médií víme, že se stále mluví o penězích, že novým opatřením ušetří spousta peněz státu?

To je jedna část. Ano, je to tak, domácí vězeň už teď platí 50 korun za každý den, kdy je v domácím vězení a den ve vězení stojí asi 1500 korun. A náklady by měly být tak poloviční, možná třetinové na ten monitoring na jeden den. A druhá věc je, že ten klient nebo ten pachatel, který je v tom domácím vězení, může chodit do práce, může si vydělávat, může se starat o svoji rodinu, může v podstatě zůstat zapojen v té své komunitě, jenom v určité časy musí být doma. Takže to je další úspora, kdy on je schopen platit své závazky, že si vydělává. Ale samozřejmě trest domácího vězení není pro každého, takže uvidíme, jak to bude nastaveno do budoucna.

Takže zatím si pečlivě vybíráte, komu takový trest uložit?

Rozhoduje soud, ale samozřejmě často ve spolupráci i s PMS. Třeba domácí trest nejde uložit bezdomovci, protože kde by se zdržoval. Případně je potřeba, aby byla zajištěna dodávka energie, aby klient byl schopen obsluhy celého toho zařízení. Takže těch věcí je samozřejmě víc. Zatím se jedná o desítky, ale do budoucna tuším, že náramků může být až 2500 v první fázi.

Na celou Českou republiku?

Na celou Českou republiku.

Děkuji za rozhovor.